

KONTEMPLATIVNA MOLITVA U MOJEM ŽIVOTU

Željela sam napisati osobno svjedočanstvo o kontemplativnoj molitvi u dramatičnom razdoblju svojega života. Time sam se prihvatila govoriti o neizrecivom, prenijeti neprenosivo, ali pokušat ću zamuckujući i slovčkajući opisati svoje iskustvo.

Prvi sam puta sudjelovala na tečaju vježbe kontemplativne molitve davne 1996/7. godine u franjevačkom samostanu pod vodstvom svećenika i s grupom ljudi koja gotovo ništa nije znala o kontemplativnoj molitvi. Učila sam i uporno pohađala tečajeve i vježbala molitvu svakodnevno kod kuće. Bilo je lakših i težih razdoblja. Bilo je trenutaka kada se činilo da je sve jasno i onih kada je sve izgledalo zamršeno, teško i opterećujuće. Ja sam ustrajala jer sam osjećala promjene u svom životu. Molitva mi je umirivala misao, opuštala tijelo, smirivala osjećaje koje sam počela lakše kontrolirati, bistrila mi je um. Polako sam postajala strpljivija, manje sitničava, lakše sam se koncentrirala na ono što radim i što želim, lakše sam donosila odluke: i one svakodnevne i one životno važne. Poslovi i ljudi koji su me prije živcirali i od kojih sam zazirala postali su prihvatljivi, sukobi su se prorijedili i lakše izgledali. Ovako napisano izgleda kao idila, ali nije bila, sve je bilo prožeto usponima i padovima, teškoćama koje su često izgledale nepremostive, ali upornost i duhovno vodstvo pomoglo je da ne odustanem. S godinama je kontemplativna molitva postala način življenja, sastavni dio svakodnevice, molitvenog i duhovnog života, osluškivanje u tišini i osjećaj stalne tihe prisutnosti i vodstva. A život je išao dalje s lijepim i ružnim događajima, sa zdravljem i bolešću, s uspjesima i neuspjesima.

A onda mi je prije četiri godine obolio suprug. Dijagnoza je bila teška, bez nade u ozdravljenje, s prognozom velike patnje. To se i ostvarilo. Bolest i patnje pogoršavale su se postupno. Posljednjih šest mjeseci bilo je nezamislivo teško. Za vrijeme njegovanja i prisustvovanja strašnoj patnji nisam mogla moliti. Riječi su zvučale mlako i besmisleno. Javljale su se sumnje i ljutnja na Boga, no kontemplativna molitva ostala je i tada dio moje svakodnevice, mentalno, osjećajno i fizičko uporište.

Zatim smrt, za koju nikada nisi spreman koliko god se pripremao i očekivao je i shvaćao njezinu neizbježnost. Naprosto me je pokosila, da, baš onako kako je simbolički prikazuju kao kosca, zaprepastila me svojom moći i svojom konačnošću. Nikad više, zauvijek, nešto posve novo, nemilosrdno i bolno. Nastupilo je stanje u kojemu me ranjavala svaka misao, duboko i intenzivno do neizdržljivosti. Um je prijetio pomutnjom, srce puknućem, tijelo malaksalošću, no nekim začudnim automatizmom cijelo moje biće zauzimalo je položaj kontemplativne molitve, primijenilo je naučeno disanje, uranjalo je u nemišljenje, distanciranje od sama sebe. Izbjegla sam paniku i očaj pa se probila s onu stranu boli gdje čeka spokoj, nove spoznaje i emocije, nova stvarnost, nove dimenzije evandeoskih poruka. Kažu da Boga moraš naći u grobnici... da, hladnoća mrtvačnice, gluho nebo, šutnja Boga, anđeli koji se nisu spustili s visina. Usprkos svemu nisam propuštala kontemplativnu molitvu, ujutro mi je dala snagu da preživim dan, navečer me uvela u mir koji mi je omogućio spokojan san. Ljutnja se preobrazila u čistu tugu, a optužbe u krotkost. Stari i novi prijatelji i znanci bili su pomoć na svim područjima pa se pitam zar se anđeli možda ipak nisu spustili s visina? Sigurnost u Uskrsnuće i u Novu stvarnost bila je neupitna, pa je li Bog onda zaista šutio? Muka i smrt utjelovljenog Boga, Sina, postala je jasna na novoj razini. Neizbježnost patnje kao nužnog pročišćenja za susret sa Bogom u čistoj svjetlosti bila je izvan svake sumnje. **„Ljudima nas čini Patnja, božanskima nas čini ako svjesno prihvatimo križ.“** (Bela Hamvas)

Nije se događalo čudo. Jačala je svjesnost, živjela sam u 'sadašnjem trenutku', povlačila se zbrka osjećaja i nestajale su opsesivne misli. Mirno sjedenje, disanje, molitvena riječ, potpuno predavanje... Kamo da idem Gospodine, Ti si Put, Istina i Život!
Moć kontemplativne molitve. Gluho nebo prizvalo je bezuvjetnu vjeru.

„Tako će nam i smrtni čas

Poslati ususret nove prostore.

Poziv na život neće nam nikada uminuti...

Hajde naprijed, srce! Oprosti se i ozdravi!“ (Hermann Hesse)